

[Poul Dam.]

For det femte: det er nødvendigt at have en stærkt forøget offentlig indsigt i erhvervslivets, erhvervsvirksomhedernes beslutningsprocesser. Vi kan få dette gennem en tidssvarende aktieselskabslovgivning, hvor samfundet og lønmodtagerne får en væsentlig medindflydelse. Vi agter fra mit partis side at stille forslag i denne retning, hvis regeringen ikke kommer med det; men det kan vi vel nok være sikre på at den ikke gør.

For det sjette: spekulatjonen på boligområdet, på jordområdet må begrænses. Vi må finde nye veje, og vi vil her fremhæve en mulighed, som bør overvejes, nemlig et midlertidigt udstykningsstop og et midlertidigt stop for salg af jord, der ikke enten fortsat skal anvendes efter sit hidtidige formål — jeg tænker på sådan noget som landbrugsvirksomheder, der stadig væk skal drives som landbrugsvirksomheder — eller umiddelbart efter skal bebygges. Et stop for salg af jord ville hindre for en periode, at jord blev anvendt som pengeanbringelse, det ville bevirke, at hele den spekulative jordhandel ophørte, at man altså fik den ledige kapital anbragt på andre områder, først og fremmest i produktionen.

For det syvende er der et parcelhusproblem; det har været nævnt nogle gange før. Vi ved, at parcelhusantallet er steget kolossalt i de sidste år. Parcelhuset er en god boligform, men parcelhusene, som de i øjeblikket udformes og finansieres, er en urimelig dyr boligform, og det er en udgift, som kunne skæres ganske væsentligt ned.

Vi kan fra mit partis side ikke acceptere en økonomisk politik, som holder væsentlige faktorer i økonomien uden for den offentlige indflydelse. Vi ved, at vi heri er afgørende uenige med regeringen, som mener, at man bare skal føre en statsøkonomi og en begrænset økonomi og så lade resten gå af sig selv. Det går ikke af sig selv i et moderne samfund. Der skal føres pengepolitik, og pengepolitikken må fastlægges her i salen. Hvis vi ikke får en demokratisk kontrol over pengevæsenet og lånemarkedet, kan der ikke

skabes økonomisk sundhed i det danske samfund, og uden at lønmodtagerne bliver taget med på råd, i det omfang deres tal-mæssige betydning tilsiger, kan der ikke skabes tillid til, at økonomien føres for folkets og ikke blot for et mindretals skyld.

Per Federspiel: I det noget tilfældige potpourri af udenrigspolitiske strøtanker, som hr. Per Hækkerup indledte sin ordførertale med i formiddags, kom han også ind på nogle bemærkninger, som jeg i forrige uge fremsatte i Europarådets rådgivende forsamling i forbindelse med et forslag, der tog sigte på at opfordre regeringerne til at træffe forskellige foranstaltninger til snarlig forberedelse af en europæisk sikkerhedskonference. Hr. Per Hækkerup mente, at jeg havde det, han troede statsministeren ville kalde en nuanceret opfattelse af dette problem.

Nu skal jeg naturligvis ikke forlange, at hr. Per Hækkerup læser ethvert dokument, han får tilsendt fra Strasbourg, for det er mange, men han kunne dog i hvert fald gøre sig den ulejlighed at sætte sig ind i de relativt få forslag til egentlige politiske beslutninger, som fremkommer. Hvis han havde gjort det, ville han sikkert ligesom jeg og i øvrigt ikke så få af hans politiske meningsfæller, specielt fra de andre nordiske lande, have fundet, at det forslag, der forelå, om forberedelse til en europæisk sikkerhedskonference, var højst ufuldstændigt underbygget og egnet til at vildlede den offentlige mening med hensyn til de reelle muligheder for i den aktuelle politiske situation at afholde en sådan konference med blot nogen udsigt til positive resultater, hvilket altså vil sige afspænding af i hvert fald nogle af de udestående modsætningsforhold.

De bemærkninger, jeg fremsatte, var i fuld overensstemmelse med de tanker, statsministeren gav udtryk for i åbnings-talen om en europæisk sikkerhedskonference som et af de egnede midler til at fremme afspænding og samarbejde, og så vil jeg gerne citere: